

TEN GELEIDE

Wat is belangrijk ? Een vraag door iedereen gesteld, dus ook door sociologen. Het antwoord op deze vraag is voor sociologen niet zonder betekenis. Reeds Max Weber vestigde hierop de aandacht toen hij wees op het grote belang van de waardenbetrokkenheid als methodologisch principe. De vraag wordt echter zelden zo eenvoudig gesteld. Onmiddellijk hoort men aanvullingen in de volgende zin : wat is belangrijk voor wie of voor wat; vanuit welk standpunt is dit of dat belangrijk; wat is de relevantie van dit fenomeen en voor wie is het relevant ? Dit zijn normale vragen voor sociologen. Hun roeping is immers het sociale handelen te beschrijven en zo mogelijk te verklaren. Sterke gevoeligheid voor wat zich in de samenleving afspeelt is dan ook een normaal en belangrijk deel van hun arbeid, samen met de kritische aandacht voor de wijze waarop informatie wordt verzameld. Dit zijn trouwens steeds de objectieven van het Tijdschrift voor Sociologie geweest.

In deze traditie geeft dit tweede nummer een reeks bijdragen die elk een probleem aansnijden waarmee medeburgers en vakmensen bezig zijn. Twee bijdragen zijn gewijd aan het probleem van de migranten. Niemand wellicht zal op dit ogenblik de maatschappelijke relevantie van dit probleem in vraag stellen. Zij zijn echter zeer verschillend qua opzet en methode. Het artikel van Karen Phalet bekijkt zeer methodisch de problematiek van Turkse migrantenjongeren in ons onderwijssysteem. Haar onderzoek formuleert daarenboven een kritiek op de klassieke verklaring. Hierin wordt de achterstand van deze jongeren in het onderwijs gezien als een gevolg van de onverzoenlijke culturele waarden waarmee zij worden geconfronteerd in ons land. Door ook Turkse jongeren in Turkije in haar analyse op te nemen, komt zij tot een ander inzicht. De achterstand van de Turkse jongeren in ons land komt dan veeleer naar boven als een produkt van sociale stagnatie en cultureel isolement in ons land.

Van een gans andere aard is de vraagstelling van Bert Broeckaert. Hij is geen socioloog, maar zijn vraagstelling is daarom voor sociologen niet minder relevant. Gegeven de problemen waarmee migranten in onze samenleving hebben af te rekenen, wat zou er in ons land moeten gebeuren om de problemen van de migranten op te lossen, vraagt hij zich af. Op basis van o.m. de vele sociologische onderzoeken die de laatste tijd -ook door het Tijdschrift - hierover zijn gepubliceerd, doet hij een voorstel voor een globale, niet-categoriale aanpak van het probleem. Zeker een probleem waar sociologen mee geconfronteerd zijn als zij antwoorden moeten geven aan de beleidsvoerders.

De vierde bijdrage, een onderzoeksnota van Mark Elchardus, neemt een ander maatschappelijk probleem onder de loupe : de verdeling van het werk tussen de seksen. Een oud probleem, zeer zeker, maar de studie van Elchardus geeft ons bijzonder interessant materiaal om het probleem beter in te schatten.

Het derde artikel is van een gans andere aard dan de voorgaande. Hierin staan niet direct maatschappelijke problemen ter discussie, maar wel de wijze waarop aan sociologie wordt gedaan. Stefan Bekaert pikt hier in op een oud probleem van de etnomethodologie, namelijk de verschillende conceptie die door H. Garfinkel en A. Cicourel wordt verdedigd in verband met de grondslagen van de etnomethodologie. Beide standpunten worden scherp tegenover elkaar gesteld en er worden paden aangewezen die eventueel tot een toenadering zouden kunnen leiden.

Deze vier stukken getuigen elk over wat voor de sociologie in Vlaanderen belangrijk is : openheid voor sociale problemen, aandacht voor de morele consequenties van het vak, methodisch onderzoek en kritische reflectie op de theoretische modellen. Dit is niet enig voor dit nummer. Het is gewoon de traditie van het Tijdschrift.

J.C. Verhoeven
Hoofdredacteur